

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

MISSIONS- FÖRBUNDET

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS
YTRE MISSION

UTKOMMER DEN 1 OCH 15 I VARJE MÅNAD

REDAKTÖR: N:r 2 Arg. 36
MARTIN WESTLING 15 Januari 1918

Missionens plats i den evangeliska förkunnelsen.

Av predikant Gustav Johansson.

Att missionen ej får hållas utanför den offentliga förkunnelsen, torde vara tydligt för alla. Över all världen är känt, vad Gud utfört genom missionsföredrag av d:r Fjellstedt och d:r Mott, missionärerna Fransson och Hudson Taylor m. fl. Vad Gud förr har gjort, kan han göra ännu.

Man får ej vänta, att missionärerna skola göra allt. Det finnes platser, dit en missionär sällan eller aldrig kommer. Missionären bör emellanåt hänge sig åt den rent evangeliska förkunnelsen, så bör ock predikanten då och då ta den plats, som missionären i allmänhet har bättre förutsättningar för. Nya impulser skola på så sätt väckas, och kunskapen och själslivet hos båda bli rikare.

Sedan gammalt har missionens sak framhållits under böneveckor samt på missions- och offerdagar. Den har väl ock ej så sällan fått en större eller mindre plats i föredrag vid basarer och missionsauktioner. Den er-

farenhet, som i så fall vunnits, manar till fortsättning.

»Gör fönster på predikningarna», brukade Moody säga till evangelii förkunnare. Missionsfälten och förhållandena där böra i detta fall komma till rikare användning såsom belysningsmaterial till våra predikningar. Visserligen saknas ej sådant på närmare håll, men man behöver ej glömma eken och furan i sin hemtrakt, om man någon gång talar om cedern på Libanon eller Söderns palmer. De icke kristna folken ha en del goda sidor, som vi ej få förgäta. Indierns djupa begrundan och muhammedanens vördnad för Koran ha något att lära mången kristen bekännare. Missionsbiskopen d:r Ridley säger: »Mitt liv bland muhammedanerna har inverkat på mig så,

att jag ej gärna kan se en bok ligga ovanpå Bibeln intill denna dag. Bibeln bör alltid ligga överst, färdig att öppnas och läsas när som helst.

Helt naturligt är resepredikantens syn på tingen delvis bestämmande för min framställning. Den predikant, som känner sitt fält, bör veta, vad som är att göra. Skulle så vara, att t. ex. missionen i Kongo är bäst känd och värderad, bör särskild vikt läggas därpå, att våra övriga missionsfält även komma till sin rätt. Det skulle naturligtvis vara mycket gott, om missionsvännerna ville i god tid meddela den predikant, som skall besöka deras trakt, om de vid hans besök önska ett föredrag om missionen på det eller det fältet. Så skulle ock vara gott, om missionskartor funnos på de olika platserna. Då och då skola vi ock framhålla andra missionssällskaps arbete. Den andliga blicken bör gå i stil med orden: »Din spira Jesus sträcker ut, så långt som dagen hinner» etc. Vi få aldrig

glömma, att Guds värld har vidare gränser än Missionsförbundet.

Om missionen får komma till sin rätt i den evangeliska förkunnelsen, skall det medföra större missionsintresse, varmare förböner och rikare tacksägelser. Hur många skola ej känna glädje över att få deltaga i det verk, som förvandlar öknen till ett paradiset och fyller himmelen med lovsång.

Vid en missionärsavskiljning i Värnamo för några år sedan samtalades över en fråga om den inre och yttre missionens förhållande till varandra. Tankarna voro delade. Några sade, att den yttre missionen var viktigast, och andra hade motsatt tanke. Den gamle gudsmannen Magnus Pettersson i Hädinge löste svårigheterna genom att säga: »Det är samma mission, fastän den yttre missionen är en mission på 'utägorna' under det missionen här hemma är en mission på 'inägorna'».

Ja, Gud vare lov, *det är samma mission.*

Vad Bibeln skänker.

En bibelkolportör utbjuder Nya Testamentet på ett finare kafé i Paris. En välklädd herre frågar honom: »Kan Nya Testamentet hjälpa

mig att tjäna en miljon?» »Visst, min herre», svarar kolportören, »och mycket mera — om ni studerar det noggrannt.»

Bibeln giver liv.

I Ungern utbjöd en bibelkolportör den Heliga Skrift till en polisofficer. Officeren lägger handen på svärd-

fästet och säger: »Detta är min bibel.» »Ja», svarar kolportören, »men er bibel dödar, min däremot skänker liv.»

Bibelns spridning.

Brittiska och utländska bibelsällskapets agenter i Kina sålde under år 1916 icke mindre än 2,186,000 de-

lar av Bibeln. Och i det muhammedanska Persien spredos samma år 32,829 bibeldelar.

Till prenumeranter och prenumerant-samlare!

Vi ha förut meddelat, att vi tänkt oss att alla, som icke före den 1 mars sänt oss något meddelande om ändring ifråga om prenumeration, önska tidningen i fortsättningen. Nu ha vi emellertid sett oss nödsakade att ändra detta därhän, att vi från och med nästa nummer (den 1 febr.) komma att sända tidningarna endast i enlighet med till dess inkomna prenumerationer.

Vi uppmana därför alla, som önska tidningen — och vi hoppas att de bliva många — att *omedelbart* prenumerera vare sig på posten eller genom prenumerantsamlare, på det att intet avbrott i expeditionen behöver ske.

Köp och sprid våra tidningar och befrämja så Herrens verk!

* * *

Kvartalsmöte. Svenska Missionsförbundets första kvartalsmöte för 1918 kommer, om Gud vill, att hållas i Kopparberg den 10, 11 februari. I nästa nummer av tidningen skola vi meddela fullständigt program för mötet.

* * *

Ett ord till musikanter och körledare. Svenska Missionsförbundet har beslutat utge en samling enkla körsånger (även med solo eller sånger för unison kör), lämpliga att sjungas vid offentliga och enskilda uppbyggelsemöten. Vi anhålla därför vänligen, att musikintresserade personer måtte före denna månads utgång till musikdirektör J. O. Lind-

berg, Gävle, insända förslag på enkla och värdiga sånger, såväl text som kompositioner, jämte uppgift på författare samt innehavare av ägande- eller förlagsrätten till dem. Bistån oss vänligen i vår strävan att främja god och värdig sång såväl vid de offentliga mötena som i det enskilda umgänget.

* * *

Svensk Missions-tidskrift. Vi bedja att få fästa predikanter och andra missionsintresserades uppmärksamhet på Svensk Missionstidskrift, denna intressanta och väl redigerade tidning, som innehåller artiklar om missionen, dess grund, motiv, nödvändighet och mål samt mångahanda problem, skildringar av hedniska religioner, missionsöversikter o. s. v. Den, som utan att besöka missionsfälten, önskar få en ingående kunskap om folken och missionsarbetet bland dem, bör hålla sig med denna tidskrift.

Den utkommer i 6 häften om 3 ark och kostar på posten 3 kr. för hel årgång och utgives på Sveriges Kristliga Studentrörelses Förlag, Uppsala. Om 5 ex. tagas under en adress direkt från förlaget kostar tidningen kr. 2: 50 pr ex.

Första häftet blir ett dubbelhäfte, som kommer att innehålla en kort översikt över den akademiska missionskonferensen i Uppsala samt flera av föredragen, som höllas då. Vi uppmana våra predikande bröder att skaffa sig denna tidskrift.

* * *

Julfest på Expeditionen. | Lördagen den 22 dec. hade Expeditionen anordnat sin sedvanliga julfest med dopp i grytan, sång och tal. Julhälsningar från när och fjärran upplästes. Det var en angenäm stund, som utgjorde en god avslutning på det ansträngande arbete, som särskilt personalen på Förlaget haft veckorna före jul.

För alla vänliga julhälsningar säga vi härmed ett hjärtligt tack.

* * *

Missionär och fru Morfält. | Vi ha tidigare meddelat att missionär och fru Morfält vistades i Frankrike för språkstudier. Efter mångahanda svårigheter ha de nu lyckats taga sig över till Schweiz, därifrån de, så snart det blir dem möjligt ämna anträda resan till Sverige. Vi hoppas, att detta snart skall lyckas dem.

* * *

Missionsföreståndarens hälsa. | Missionsföreståndare J. Norberg, som lider av en svårartad mag- och tarmkatarr, befinner sig f. n. på Vilo hemmet i Rättvik för rekreation. Vi hoppas och bedja, att Herren skall stärka honom, så att det blir honom möjligt att bära upp det ansvarsfulla arbetet som missionsföreståndare.

* * *

Resultatet av insamlingen under offerveckan. | Till det gångna årets sista dag hade i offermedel från offerveckan på hösten influtit kronor 80,783: 15, vilket är 4,500 kr. mindre än motsvarande summa år 1916. Denna minskning är lätt förklarlig, då man tar i beräkning den samtidigt gjorda insamlingen med anledning av reformationsjubileet. Till denna senare insamling skola vi längre fram återkomma.

* * *

Ny missionsbok. | Vi hava f. n. under tryckning en ny missionsbok, Evangelii livskrafter av Joh. Warneck. Boken är en skildring av missionserfarenheter gjorda inom den animistiska (animism = naturdyrkan eller tron att de oorganiska tingen hava själ). Boken är ett av de förnämsta missionslitterära verk, som utkommit under senare år och har vunnit högt erkännande i hela den missionerande världen.

* * *

Vem vill skänka en päls? | Svenska Missionsförbundet har för närvarande ett rätt stort antal missionärer i hemlandet, vilka göra missionsresor i olika delar av landet. Under den kalla årstiden är det alldeles nödvändigt för dem att vid dessa resor, som till stor del ske efter häst, vara försedda med päls. Särskilt gäller detta för resor i landets nordliga delar. Själva äga missionärerna i allmänhet inga pälsar, och de få, som Missionsförbundets Expedition har till sitt förfogande, räcka icke till på långt när. På grund härav taga vi oss härmed friheten rikta en vädjan till vår missions vännar över hela landet att hjälpa oss för att fylla bristen i detta avseende. Det torde finnas mer än en varmhjärtad missionsvän, som befinner sig i sådana omständigheter, att han kan skänka oss en päls, som vi få använda till våra missionärer, då de under vintertiden göra sina missionsresor i landet. Pälsarna bliva naturligtvis Missionsförbundets egendom och utlånas endast efter behov till missionärerna. Utom några herrpälsar behöva vi även ett par dampälsar för våra kvinnliga missionärer, vilka ock äro ute på missionsresor. Med tacksamhet motse vi meddelande från missionens vännar i denna sak.

* * *

Obs.! Läs: Vore det omöjligt? sid. 25!

FRÅN VÅR YTTRE MISSION

MISSIONEN I KONGO

Arbetet bland kvinnorna.

Av fru Hanna Jansson.

I arbetet bland kvinnorna bliva vi till följd av landets förhållanden, seder och bruk ej i tillfälle att bibringa dem den kunskap och utbildning, som vi skulle önska. Då vi t. ex. vid stationen med lätthet varje år få 60—70 gossar till regelbunden skolgång, få vi högst sällan några flickor. Då vi tala med föräldrar och målsmän om denna sak, mötas vi alltid av det resonemanget, att om flickorna skola gå så mycket i skola, få de varken tid eller lust tillräckligt för det, som egentligen är deras uppgift i livet, nämligen arbetet på fälten för att skaffa mat åt familjen. En moder svarade med avseende på sin dotter: »Aldrig i evighet tillåter jag Luvungu gå flera år i skolan, hon skulle ju då bli en riktig odåga.» Denna moder ändrade dock senare åsikt. Luvungu fick gå igenom skolan, avgick med vackra betyg och det har visat sig, att hon icke sköter sitt hus och sina fält sämre för det. Förutsättningarna för att kunna lära äro lika stora hos kvinnorna som hos männen. Det fattas endast intresse och förståelse för saken hos båda parterna. Mången man, som själv förskaffat sig någon kunskap, känner det numera som en brist, om hans hustru inga kunskaper inhämtat.

På Mukibungu ha vi särskild skola för flickor och yngre kvinnor mellan

kl. 3—5 e. m. tre dagar i veckan, då vi undervisa dem, som vilja komma, i kristendom, läsning, skrivning, räkning och någon gång emellanåt i något allmännyttigt ämne. Resultatet av denna undervisning kan ju icke bli så stort, då vi nästan aldrig få någon, som kommer varje dag, men det blir dock något, och vi få lära oss att glädjas över de små framgångarna, om vi icke skola tröttna i arbetet. Vid årets början i fjol gävo vi det löftet, att alla, som voro så flitiga i skolan, att de vid årets slut kunde läsa rent, skulle få en Bibel som gåva. Av de tio, som kunnat bliva ägare av denna skatt, var det endast tre, som fingo den.

I byarna ute i distriktet ha de respektive lärarna och hjälplärarna kvinnoskola en timme tidigt på morgonen, innan kvinnorna gå till sina arbeten. Man tycker med skäl, att de alla med glädje skulle begagna sig av dessa tillfällen att få lära något, men så är icke förhållandet från början. Läraren får i de flesta fall gå omkring i husen lockande och nödgande dem att komma. Ursäkterna för uteblivande äro många. Ofta mötes han av frågan, vad han betalar dem, som komma o. s. v. Ej alltid blir han vänligt bemött och det fordras verkligen en god portion tålmod och uthållighet för att icke tröttna. »Trägen vinner» också, som det heter, några komma här, andra där och frukten av arbetet blir, att man allt emellanåt träffar en kvinna, som lärt sig läsa och även skriva något. I en by blevo vi för en tid sedan angenämt överraskade av att en kvinna kom med sin Bibel och begärde förklaring över det och det

som hon läst. I en annan by undervisade lärarens hustru kvinnorna, under det mannen byggde på den nya skolan.

På byresa såväl som hemma på stationen komma vi kvinnliga missionärer särskilt i personligt umgänge med kvinnorna. Då vi först träffa dem, äro somliga skygga och rädda, andra fräcka och fränstötande,

huru ringa och oansenligt arbetet bland kvinnorna än ser ut, har det dock i den delen burit riklig frukt. I församlingen räkna vi ungefär lika många kvinnliga som manliga medlemmar. Många av kvinnorna stå där som verkliga prydnader och deltaga på det sätt de kunna i verksamheten. De av dem, som väljas till kretstjänarinnor ute i de olika byarna, taga

Kvinnor på Mukimbungu.

men förstå de, att vi älska dem och vilja deras väl, vinna vi snart deras förtroende. De delgiva oss både sina fröjder och sorger, och vi kunna på många sätt bliva dem till hjälp. Det finnes så många sjuka, fattiga, ensamma och övergivna. Så många, många, för att icke säga alla, behöva undervisning, råd och ledning uti snart sagt allting. Jag önskar så ofta att jag hade mera tid, än som vanligen blir fallet, att gå ut och in bland dem.

Huvudsyftet med allt vårt arbete härute är ju att förä detta folk till kännedom om och tro på Gud, och

i regel detta uppdrag med stort allvar och sköta det troget, så långt de förstå. Några av dem leda till och med emellanåt den dagliga bönestunden, som hålles i deras by. En tid hade vi en kvinna, som undervisade en klass i söndagsskolan vid stationen. På senare tid ha, till vår stora glädje, många gamla kvinnor blivit kristna.

Hjärtligt tacka vi Gud för vad som är vunnet.

Vi ha sett gryningen till en bättre dag även för Kongos döttrar och den tid skall förvisso komma, då det icke längre med ett visst förakt heter — »Nkento kaka» = endast en kvinna.

MISSIONEN I KINA

En hälsning från Kuling.

Kära Missionsvänner!

Guds Frid!

Det är nu rätt länge, sedan jag skrev till Eder genom vår tidning. Min tid sedan förra konferensen har varit så sönderdelad. Först flyttning från Kienli till Wuchang, där vårt egentliga hem varit, medan bygget i Kishui pågått. Så har jag varit i Kishui ibland, och därför har intet blivit helt, men var man är i detta stora land finnes fullt upp att göra, och aldrig känner man, att det är färdigt, utan hjärtat bävar, när man stannar för tanken på huru många, som ännu sitta i mörker och huru litet vi hinna och förmå uträtta.

Så kom sommaren, som i år blev mycket varm redan i juni, under det värmen icke brukar komma förrän en månad senare. Därför var det ock skönt att få komma upp på de svala bergen. Har man därtill legat sjuk i dalen, tackar man Gud så mycket mer för Kuling. Ty att ligga sjuk, när luften är lika varm som blodets normala temperatur, är ej gott.

Efter hemkomsten till Wuchang från Kishui i maj sjuknade jag, och i mitten av juni måste jag resa till Kuling på läkares order för att återvinna hälsan.

Men Kuling är även en plats för andlig uppbyggelse. I år har en doktor Zwemer varit här och hållit möten en hel vecka, varvid missionsarbetet bland Islams folk särskilt lades oss på hjärtat. Han har arbetat i Arabien och trakterna där omkring i tjugufem år. Han talade ock mycket varmt om våra missionärer i Kaschgar, bland vilka han

särskilt nämnde Högberg och Raquette. Kina har ock sitt missionsproblem bland muhammedanerna med sina femton millioner spridda i alla Kinas provinser.

Så ha vi vår egen konferens, där vi rådgöra om vårt arbete, och nya förslag till dess utvidgning inkomma från varje station och prövas och diskuteras. Nog kännes det underligt mången gång, när mycket, som kunde och borde göras, strandar av brist på medel. Och ändå är allt silver och guld Herrens, men han har funnit för gott att låta oss människobarn vara de som offra och så få vara medel i hans hand att föra evangelium ut i världen. Må vi aldrig tröttna i det kall han givit oss i detta fall.

I år ha vi varit ovanligt många svenskar här. Ej bara missionärer. En fil. doktor Halle från Sverige har vistats på Kuling i sommar samt två svenska damer från Amerika med flera. För oss missionärer är det alltid trevligt att träffa landsmän från en annan sfär än vår egen. Dessa voro nu med på våra möten såväl som på den numera sedvanliga missionsauktionen på arbeten, förfärdigade av flickorna i vår praktiska skola i Huangchow. De influtna medlen gå sedan till underhåll av lärarinnor på utstationer till Huangchow. I år inbringade denna auktion omkring 180 dollars.

Så hålles här på Kuling varje år en kvinnokonferens, då de kvinnliga missionsarbetare, som så önska, komma tillsammans för att lära av varandra. För oss särskilt, som arbeta inne i landet, är detta av stor betydelse. Här äro nu alla missioner och arbetsgrenar representerade. Vi ha haft möten varje fredagskväll, och det är i sanning lärorikt att få lyssna till föredragen och diskussionerna. Nya uppslag givas till att nå de olika klasserna av Kinas kvinnor och man suckar ur djupet av sitt hjärta: ack Herre gör mig mera skicklig till

att rätt kunna tala och arbeta bland dessa många kvinnor, som oftast ej ha någon annan än missionären på platsen att få ledning av för sin själs frälsning. På samma gång giver det nytt mod att höra och veta, att så många arbeta här och där i detta stora land för samma mål: »Kinas kvinnor för Kristus».

Men vår sommartid är slut. Den 4 sept. resa vi ned till Kishui igen, för att bygga kyrka och skollokal, och sedan på nyåret återgå vi till vårt arbete i Kienli. Glada voro vi att få fara till bergen undan hettan, men lika glada äro vi att nu få återgå till vårt arbete i dalen.

Med de varmaste hälsningar från oss båda.

Eder i Herren tillgivna

Paulina Kullgren.

Kuling den 25 aug. 1917.

Chen In-Hsuens begravning.

Kära Missionsvänner!

De hämtas hem den ene efter den andre. Vår mycket avhållne och värderade Missionsföreståndare är ej mera bland oss. Få lämna ett tomrum så stort, som han gjorde, både för hem-missionen och den yttre missionen. Vi ha i sanning stor anledning att tacka Gud för det verk han utförde bland oss genom denna sin trogne och ovanligt begåvade tjänare.

I dagarné har en av våra gamla trogna evangelister, Chen In-Hsuen, fått hembud. Vi hunno just lagom hem från Kuling-bergen för att vara med på hans begravning i Kiangkeo den 11 september.

Chen var vår förste evangelist i Ichang. Han var läs- och skrivkunnig men eljes olärd. Hans begåvning som talare var mycket stor, och hans självuppoffring och nit i arbetet oöverträffad. Han har slitit ont mera än någon av våra arbetare i Ichang, ty han var den, som under den första banbrytande tiden var oss särskilt

till tjänst. Under de senare åren har han hastigt tacklat av till sin hälsa. Dödsorsaken var dysenteri. Han dog i armarna på vår näste man, evangelisten Heo Tsi ho, med de orden: »Gud mottag min ande!» Begravningen var mycket högtidlig både från kristlig och äkta kinesisk synpunkt.

Undertecknad med familj hade lovat komma med, men det hade så när strandat. Vi skulle resa ned till Kiangkeo med en liten ångare från Ichang den 10:de på morgonen, men den avgick en timma före den utsatta tiden, så vi kommo för sent till den. Anledningen var att passagerare-antalet redan så tidigt var fullt. Emellertid hyrde vi en kinesisk roddbåt, och som floden ännu var hög och strömmen stark, hunno vi till Kiangkow redan före mörkrets inbrott samma dag.

Kistan stod, vackert klädd, mitt i gästrummet. Ett bord dukades på vardera sidan om densamma, det ena för de kvinnliga gästerna och det andra för de manliga. På aftonen hölls i kapellet offentligt möte. Befälhavaren för den lilla soldatavdelningen på platsen var närvarande och hans musik spelade ett par nummer. Jag talade en stund, och ett par sorgekväden skrivna av ett par av evangelisterna upplästes. Under läsningen lågo alla de sörjande på sina ansikten framför talarestolen. Jag hade översatt Sv. Psalmen 495 och fått den skriven med mycket stor stil, som kunde ses över nästan hela lokalen. Den sjöngs nu också gemensamt.

Tidigt följande dag voro vi uppe igen. Jag talade en stund och ledde i bön, varefter begravningståget satte sig i rörelse. Det var ett väldigt tåg. Först två kinesiska flaggor och mellan dem ett högt kors klätt i vitt. Sedan en avdelning soldater med musik, efter dem en skara skolbarn med standar, sedan en avdelning av poliskåren och efter den de manliga sörjande och församlingsmedlemmar-

na. Därefter kom kistan buren av sexton bärare, och efter densamma kvinnorna i bärstolar.

Komna utanför staden vände soldater, poliser, musikkårer och skolbarn om, ty kistan skulle föras till Ma hu, ungefär en mil från staden. Chen har på den platsen öppnat verksamhet och uppfört ett litet kapell. Hans plan var att bosätta sig här, då han ej längre orkade förestå det större arbetet i Kiangkeo. Gravplats hade han ock utsett här, och där vilar förut en dotter, som drunknade för några år sedan. Till kapellet hör en del jord, och där ämnade han anlägga en apelsinträdgård, men det hann han aldrig med. Chen var driftig och företagsam och full av planer. Nu vilar han, saknad av oss och många.

Jag kunde ej hjälpa att tårarna ville tränga sig fram, då jag gick framför hans kista. För många år sedan gick jag också framför honom

genom Kiangkeos gator. Runt om oss sorlade en skrikande och hojtande, nyfiken och fientlig hop. Men Chen gick trygg och säker, och det var alltid uppmuntrande att vända sig om och finna honom strax bakefter.

Farväl, farväl, och tack för troget kamratskap, var det ävskedsord jag ville säga honom.

Jordfästningen skedde efter det av vår mission antagna formuläret. Under tecknad talade ock en stund till de vid graven församlade och evangelisten Heo skulle till sist leda i bön, men han brast i högljudd gråt och måste sluta.

Jag hade tänkt skriva mera utförligt om Chen och hans livsgärning, men det får jag kanske göra en annan gång.

Till sist de varmaste hälsningar till alla kända och okända vänner till oss från mig och de mina.

Broderligen K. A. Fernström.

Ichang den 27 september 1917.

Vore det omöjligt?

Om 50 tusen medlemmar*) i Missionsförbundets församlingar nu vid årets början ville besluta sig för och införa Gud lova att lägga **10 öre i veckan** (5:20 under hela året), var och en i sin sparbössa, som skall tömmas nästa annandag jul, så skulle detta bli en summa på **260 tusen kronor**. Om 75 tusen medlemmar ville och kunde göra det, så skulle det bli en summa på **390 tusen kronor**.

Behoven äro oerhört stora på alla våra missionsfält.

I **Kongo** bygges f. n. den fjärde huvudstationen inom Franska Kongo, men missionärerna äro ivriga att få börja en femte.

I **Kina** uppföres f. n. ungdomens missionsstation i Kishui. Det blir den åttonde huvudstationen, men missionärerna bönfalla om mera medel för att kunna utvidga verksamhetsfältet.

I **Ost-Turkestan** önska våra sändebud upptaga arbete i Khotan, så snart medel och personliga krafter komma.

Och i **vårt eget land** behöves det mera än nu till de olika grenarna av arbetet.

Vi hava stor orsak att vara tacksamma till Gud, att vi sluppit undan kriget. Borde vi då icke giva Gud ett större tackoffer än vanligt?

Norges missionsfolk offrar nära dubbelt så mycket som Sveriges! Borde vi icke försöka hinna upp norrmännen?

Behoven skulle fyllas, och planerade arbeten och utvidgningar skulle möjliggöras, om vi i år började och sedan fortsatte att giva enligt ovanstående sätt att giva.

Gud väntar och hela den missionerande världen väntar att vi nu spänna våra krafter.

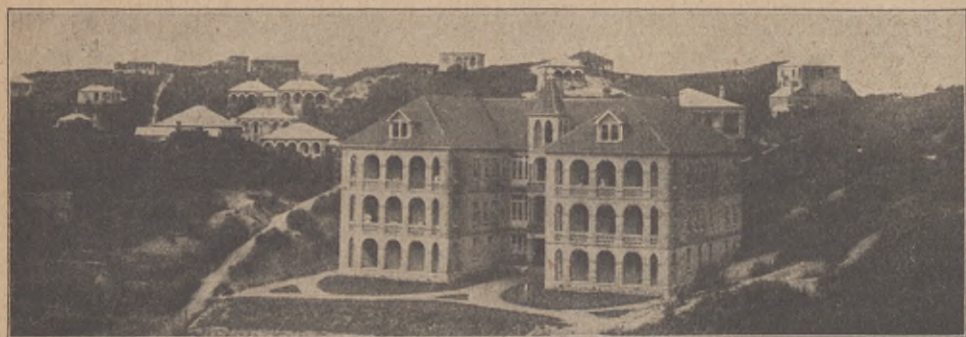
Vore det omöjligt?

Låt oss giva svaret nästa annandag jul!

Vänta stora ting av Gud; våga stora ting för Gud.

Martin Westling.

*) Medlemmarnas antal är 100 tusen.

Skolan som konferensen hölls i.

Några meddelanden från en konferens på Kikungshan i Kina.

Under flera år har ett arbete pågått att sammanföra de lutherska missionssällskapen som arbeta i Kina, till gemensamt arbete. Detta förberedande arbete hade fortgått så långt, att en generalkonferens kunde hållas i år på Kikungshan den 22—27 aug. Ej mindre än elva missionssällskap voro representerade. Från vår mission voro K. A. Fernström och under-tecknad närvarande, och det har fallit på min lott att meddela ett och annat från konferensen genom vår missionstidning.

De missionssällskap, som voro representerade, äro följande:

Augustanasynodens mission, Evangelisk Lutherska missionen i Kina, Finska Missionssällskapet, Lutherska frikyrkan från Amerika, Lutherska förenade missionen från Amerika, Lutherska frikyrkan från Norge, Lutherska brödramissionen från Amerika, Norska Missionssällskapet, Norska Lutherska missionen, Svensk-Amerikanska Missionsförbundet och Svenska Missionsförbundet.

Konferensen hölls i den Norsk-Amerikanska skolans hörsal. Som både många och viktiga frågor förelågo till behandling, pågick förhandlingarna tre och en halv dag med två sammanträden om dagen.

Här i Kina som på andra missionsfält skrivs och talas mycket om den kristna församlingens självvunderhåll. Med tanke på att kineserna i en framtid själva skola kunna övertaga missionsarbetet, har ett kännbart behov gjort sig gällande att ha gemensamma stadgar att arbeta efter samt ett gemensamt namn för de olika missionerna. En kommitté hade utarbetat ett förslag till stadgar, som föredrogs för konferensen och antogs med några smärre förändringar. Det gemensamma namnet bestämdes till »Den Lutherska kyrkan i Kina» och på kinesiska »Chong-Hua Sin-I-huei.»

Ävenså beslutades om utgivande av en kyrkohandbok, en sångbok samt gemensamma perikoper. En kommitté hade utarbetat ett förslag till kyrkohandbok, vilket skulle granskas, innan det antogs. Några hundra lutherska psalmer och sånger hade samlats och översatts, men ännu flera skulle översättas, innan sångboken utgives. De norska perikoperna antogs med tillägg av ännu en fjärde årgång, som skulle utarbetas.

Som det finnes en massa traktater och väckelseskrifter utgivna på kinesiska men mycket få teologiska arbeten till uppbyggelse för de troende och till hjälp för de kinesiska med-

arbetarna, beslutades att försöka få sådana översatta. Ett förslag framställdes och antogs, att läraren Markus Cheng i seminariet i Kingchow och en annan ung man i den norska missionen skola lösgöras från sina nuvarande befattningar, så att de skola kunna ägna hela sin tid åt översättningsarbete av teologiska arbeten från svenska och norska. Dessa män äro nämligen hemma i dessa språk.

Förutom den seminarieverksamhet, som bedrivs av de olika missions-sällskapen, har ett behov gjort sig gällande av ytterligare skol-verksamhet. Så förelåg förslag om industriskola, ett högre läroverk, samt en medicinsk utbildningsanstalt för läkare. Vad beträffar industriskolan beslutades, att en undersökning skulle företagas av de redan befintliga skolorna, och att ett detaljerat förslag sedan skulle inlämnas. För det högre läroverket förelåg förslag om platsen för dess förläggande samt kostnadsförslag, vilket allt antogs av konferensen.

Angående den medicinska utbildningsanstalten hade en inbjudan inkommit från Shantungs kristna universitets medicinska skola om anslutning till denna. Erbjudandet var mycket moderat och antogs med tacksamhet.

Till sist tillsattes några kommitéer, som skola verkställa det beslutade. Men inga av beslutna kunna

förverkligas, förrän de godkännts av de respektiva missions-sällskapens kinakonferenser och missionsstyrelser i hemländerna. Men hela konferensen arbetade i den övertygelsen, att intet hinder skulle möta från det hållet om samarbete.

Denna konferens var en den fridfullaste, man kan tänka sig. Flera missions-sällskap voro ju representerade, och många olika meningar bröto sig emot varandra. Men allt gick lugnt till i kärlekens och enhetens tecken, och Jesu ord: »Att alla

må varda ett», stodo som måtto för hela konferensen. Bli samarbetet i fortsättningen lika fridfullt, då kunna vi ej annat än vara glada och tacka Gud för, vad som redan är gjort.

I samband med konferensen firades ock 400-års-minnet av reformationen. Många lärarika föredrag höllos, som förde våra tankar till den tid, då kampen om frihet utkämpades. Och en av Augustanasynodens äldre missionärer lade oss till slut allvarligt

på hjärtat att ej använda lutherdomen såsom ett torrt trummskinn att slå på för att därmed göra väsen utav oss, utan i tro och handling följa i den store kämpens spår. Denna önskan fann ock genklang i de församlades hjärtan, och vi önska, ske allt så!

Minnet av såväl konferensen som reformationsfesten är det bästa och skall sent blekna. *Enoch Gillström.*

Kyrkan i Kikungshan.

Brev från Australien.

Missionär Karl Söderberg har genomgått Missionskolan och därefter varit anställd som predikant på flera platser i landet, innan han på kallelse från Australien reste dit som sjömansmissionär.

Kära missionsvänner!

Herrens frid!

Äntligen har jag nu kommit fram till bestämmelseorten, Sydney, efter rätt mycket besvär. På grund av en ny förordning från brittiska regeringen angående missionärer till kolonierna, vilken utkommit under min resa, blev jag hindrad sex veckor i San Francisco. Omsider kom telegrafiskt svar från utrikesdepartementet i London genom ambassadören i Washington med tillstånd för mig att få fortsätta min resa. Under väntetiden i Amerika reste jag omkring i Kalifornien och predikade i de svenska missionskyrkorna. Därvid besökte jag även Los Angeles och San Diego. På den förra platsen hade jag tillfälle att få se det stora tabernaklet, som uppbyggts för Billy Sundays möten i staden. Han väntades nämligen dit då för att hålla en serie väckelsemöten. Tabernaklet, som var provisoriskt byggt av plank och bräder, rymde 17,000 människor. På sångläktaren var plats för 1,500 sångare. Akustiken var synnerligen god i denna stora lokal. Allt var i minsta detalj väl ordnat. Så t. ex. fanns sidorum för samtal med bekymrade, sjukrum m. m. Strax bredvid det stora tabernaklet låg en byggnad, där mat och förfriskning kunde er-

hållas, och där mödrar kunde få lämna in sina små barn under god tillsyn under tiden, de själva bevisstade mötena.

Efter mitt besök i södra Kalifornien reste jag tillbaka till San Francisco, och sedan allt blivit klart för resan, avreste jag därifrån med ångaren »Sierra» den 28 aug. och anlände hit till Sydney den 18 sept. Under vägen angjordes Honolulu på Havaij-öarna samt Pago Pago på Samoa-öarna. Båda platserna äro amerikanska besittningar.

I Honolulu besåg jag en del av staden samt även den amerikanska sjömansinstitutionen och hade ett samtal med föreståndaren där. I anteckningsboken såg jag, att även svenska sjömän varit där. — Ombord på resan predikade jag på engelska i Social Hall, en större sällskapssalong på första klassen. Jag begärde tillstånd därtill av kaptenen, och det lyckades bra. Och så annonserades det för mig medelst tryckta lappar på anslagstavlor. Jag förberedde mig med en viss bävan. Men som jag såg av passagerarelistan, att jag var den ende pastorn ombord, kunde jag icke se denna människoskara tillbringa söndagen utan att få höra något Guds ord. Många blevo också glada över min predikan och tackade mig efteråt. Bland dessa var även skeppsläkaren. Av samtalet kunde jag förstå att han var troende.

Resan förbi ekvatorn och för övrigt inom de heta zonerna gick bra. Hettan var ganska dräglig. Passadvindarne svalkade under nästan hela färden uppe på däck, och under däck

Kungliga palatset i Honolulu. Konungen synes längst till vänster.

fanns gott om elektriska fläktar. — Vid Pago Pago, Samoa, stannade vi några timmar; och jag gick då i land i sällskap med en kines och en schweizare. Vi kommo under vår promenad ända upp i palmskogen. Där träffade vi ett par infödingar, som för några cent klättrade upp i de höga palmerna och togo ned några kokosnötter, vilka de skalade och öppnade åt oss, varpå vi läskade oss med den smakliga saften. Även besågo vi infödingarnas bostäder. De äro mycket primitiva — endast några pålar, på vilka anbringats ett tak av gräs. Golvet utgjordes av grus, belagt med några stråmattor, och upphöjt ungefär en fot ovan marken. I en hydda sjöngo och dansade ett par danserskor. Deras sång tycktes vara grundad på samma tonskala som vår, och melodierna voro känsliga. På dessa öar har evangelium predikats sedan 1830, då John Williams, »Söderhavsoarnas apostel», kom dit för första gången. Mycket finnes dock kvar ännu av hedendomens styggheter, ehuru hedendomen på Samoa aldrig någon gång antagit så grymma och blodiga seder som på många andra platser. Infödingarna synas vara friska och kraftiga. De äro heller

icke fula och mörkhyade. Man kan ibland dem understundom få se riktiga skönheter. Söderhavsoarne äro till stor del bildade av vulkaniska utbrott och koraller. På en del ställen flyter stelnad lava omkring på vattnet.

Då man kommer ut på en sådan långresa, möter man så mycket nytt och nya förhållanden. Så kunde man t. ex. ibland få se flygfiskar i stora svärmar fara över vatten och under vatten efter behag. Blickar man uppåt en stjärnklar afton, känner man sig icke hemma. Man har förlorat de välkända konstellationer, som finnas på norra hemisfären, och i stället fått nya — »södra korset», »trebröderna», »sju-systrarna» o. s. v. När man passerar 180:de längdgraden, förlorar man en dag. Sålunda skrevo vi onsdagen den 12 sept., och dagen därpå fredagen den 14. Vart torsdagen tog vägen, vet jag ej. Jag hoppas få tag i den nägon gång, när jag reser härifrån.

Tisdagen den 18 sept. på morgo-

Rådhuset i Sydney.

nen syntes land, »Sydney Heads», klipporna utanför Port Jackson, innanför vilka Sydneys ryktbara hamn ligger väl skyddad. Då vi gled in i hamnen, uppsteg en bön och längtan i mitt inre, där jag stod på däck och för första gången såg denna nya plats, att jag här måtte bli va gjord till välsignelse. — Som jag från Amerika icke kunnat med bestämdhet meddela, med vilken båt jag skulle komma, så var ingen mig till mötes. Men jag tog mig mycket lätt fram till skandinaviska sjömanshemmet, där jag blev hjärtligt mottagen. De hade ju väntat på mig länge där. Rummet, där jag skulle bo, stod klart och väntade på mig. På väggen var en tavla anbringad, omslingrad av ett draperi i gult och blått, på vilken stod: »Välkommen.» Därunder var ett bibelord: »De som så med tårar, skola skörda med jubel.» Ps. 126: 5.

Det skandinaviska sjömanshemmet, där jag nu har min verksamhet, har ett utmärkt vackert och centralt läge. Rätt många sjömän äro här. I matsalen håller jag predikostunder, och genom samtal, sång och musik söker jag nå våra landsmän härute med evangelium. Jag trives bra i arbetet, och är inne i det med hela min själ. Upphovsmannen till detta sjömanshem

är den välkände evangelisten F. Fran-son, som stannade här år 1902 i sex veckor på genomresa till Japan och missionerade. Han hjälpte ett par svenska systrar att få i stånd det skandinaviska sjömanshemmet, vilket de alltsedan förestått. De ha arbetat i tro och förtröstan på Herren härute. Och jag måste beundra deras nit och ihärdighet och uppoffrande sinne. Ett par norska bröder ha, eftersom tiden medgivit, predikat på hemmet ibland. De bo dock ganska långt härifrån. De skandinaviska vännerna här äro nu så glada åt att någon kommit för att kunna helt ägna sig åt verksamheten. Även ha flera sjömän välkomnat mig. Herren give mig då nåd att kunna rädda några av havets söner för Guds rike!

Här är mycket vackert värväder med varm och hög luft om dagarna. I trädgårdarna blomma aprikosträden nu. När jag lämnade Sverige blom-made frukträden där. Jag får så-lunda uppleva två somrar i ett sträck.

Min hjärtliga hälsning till alla mis-sionens vänner.

Scandinavian Sailors' Home, 7 Agar str., Sydney, Australia, den 26 sept. 1917.

Broderligen

Karl Söderberg.

Nya böcker.

Varde ljus. Missionskalender för 1918. 26:te årgången. Redigerad av Joh:s Lindgren, missionsdirektor. Stockholm. Evangeliska Fosterlandsstiftelsens Förlagsexpedition. Pris kr. 1: 50.

Hans stjärna i östern. Illustrerad missionskalender 1918. Utgiven av Svenska Missionen i Kina. 14:de årgången. Svenska Missionens i Kina Förlag, Stockholm. Pris häft. kr. 1: —, kart. kr. 1: 25, klotband kr. 1: 50.

På konungens bud. Missionskalender, utgiven av Svenska Alliansmissionen, 1917—1918. Redigerad av Adolf Thomander. Svenska Alliansmissionens Förlag, Jönköping. Pris kr. 1: 25.

Dessa julkalendrar äro numera så väl kända, att de icke behöva någon särskild rekommendation. De representera skilda områden, där svensk mission i Jesu Kristi tjänst får sprida evangeliij ljus bland folk, som sitta i mörker och dödens skugga. Må Gud välsigna såväl dessa kalendrar och deras uppgift som framför allt det arbete, de representera.

Framåt. Årsbok för Värmlands och Dalslands distrikt, utgiven av Värmlands Ansgariiförening. Pris 2 kr.

Den årsbok, som Värmländska Ansgariiföreningen härmed utger, är den första i sitt slag. Vi tvivla dock icke på, att den skall följas av

många kommande årgångar. Helt naturligt berör den företrädesvis värmländska och dalsländska förhållanden och den andliga och särskilt frikyrkliga verksamheten därstädes. Men den är så skriven, att den har intresse även för läsare över hela vårt land. Redigeringen är på ett utmärkt sätt skött av distriktsföreståndare O. W. Genander. Bland medarbetarna återfinns man flera av de mest kända representanter för Missionsförbundet i Värmland, såsom rektor Joh. Lindholm, kand. Axel Andersson, pred. J. Odhelius m. fl. Även ha de gamla värmlänningarna J. W. Håkansson, missionär E. John Larsson och författarinnan Betty, icke att förglömma, lämnat bidrag. Boken är synnerligen intressant och rikt illustrerad samt rekommenderas icke blott till värmlänningar utan till missionsvänner över hela vårt land.

Boken kan rekvireras genom distriktsföreståndare O. W. Genander, Karlstad.

Herrens tillkommelse är nära. Några maningsord med avseende på tidstecknen samt det saliga hoppet. Av O. G. Rekvireras hos O. Gudmundsson, Görslöf, Höganäs. Pris 1 kr.

Föreliggande bok avser att med ledning av Skriften giva en överblick av de viktigare händelser, som äro att vänta i samband med Jesu Kristi ankomst. På samma gång söker den och vederlägga en del åsikter, som under senare tid framkommit i fråga om profetierna om judafolkets återvändande till sitt land och vad som därmed står i samband. Boken är skriven under ett allvarligt studium av det profetiska ordet och den historiska utvecklingen samt det nuvarande tidsläget, och författaren har låtit det vara sig synnerligen angeläget att låta den Heliga Skrifs eget ord förklara händelsernas gång. På samma gång vill boken vara en maning till de kristna i närvarande tid, dels att med mera allvar än hittills studera det profetiska ordet och se världshändelserna i ljuset av detsamma och dels till att under vaksamhet och bön vänta sin Herre och vara redo för hans ankomst. Vi hoppas, att boken må finna många allvarliga läsare och att den framför allt må på ett kraftigt sätt till de kristna i vår tid rikta det ord, som står på omslagets första sida: *Vaken!*

Reseturer.

Kinamissionär B. E. Rydén. Jan. 16 Kvis-tofta, 17 Teckomatorp, 18 Karstorp, 19 Linderöd, 20 Rickarum, 20 Bjäröd, 21 Djuröd, 22 Maglehult, 23 Näflinge, 24 Wanneberga, 25 Önnestad, 26 Wennestad, 27 Ovesholm.

Kollekter upptagas tacksamt för Sv. Missionsförbundets kinamission.

Kongomissionär Arvid Larsson. Jan. 26 Wiksta, 27 f. m. Skyttorp, 27 e. m. Wattholma, 28 Rasbokil, 29 Rasbo, 30 Funbo, 31 Waksala. Febr.: 1 Danmark, 2 Lagga, 3 f. m. Knifsta, 3 e. m. Wassunda, 4 Odensala, 5 Wänge, 6 Åland, 7 Hagby, 8 Ramsta, 9 Dalby, 10 f. m. Balingsta, 10 e. m. Örsundsbro, 11 Nysättra.

Kollekter upptagas tacksamt för kongomissionen.

Missionär N. G. Anvill med fru, som hålla s. k. »Kongoaftnar» på följande platser och tider: Jan. 27 f. m. Hallsberg, e. m. t. o. m. febr. 6 Kumla (Anvill ensam) 7 (båda) Östansjö, 8 Wretstorp, 9—10 f. m. Palsboda, e. m. Käfvesta, 11 Gällersta, 12 Örebro, Vasakyrkan, 13 d:o, Betlehems kyrkan, 14 Frövi, 15—17 f. m. Fellingbro, e. m. Arboga, 18 Jäder, 19 Rocksäter, 20 Järnäs, 21 Lunger, 22 Emmaus, 23 Brandstorp, vilodag, 24 d:o f. m. e. m. Åsta, 25 Krogesta, 26 Ringkarleby.

Kollekter upptagas tacksamt för kongomissionen.

Missionär E. John Larsson från Kaukasien inom Västerorrlands och Jämtlands distrikt *under Februari månad*: 3 Östavall, 4 Kölsillre, 5 Ytterturinge, 6 Handsjön, 7 Rätan, 8 Nästeln, 10 Berg, 11 Hara, 12 Hall-Marby, 13 Helgesund, 14 Järpen, 15 Änn, 16 Ytterån, 17 Näliden, 18 Krokorn, 19 Östersund, 20 Ope, Brunflo, 21 Lit, 22 Hallviken, 24 Fagerdal, 25 Storhögen, 26 Greninge, 27 Mårdsjön, 28 Stugun.

Kollekter uppbäras för Sv. Missionsförbundets mission i Kaukasien.

Kongomissionären A. Walder, Kronobergs län, Februari månad: 3 Lamhult 10 f. m., 3 Moheda 4 e. m., 4 Skog, 5 Berg, 6 Mistelås, 7 Hjortsberga, 8 Alvesta, 10 Wäxjö, 11 Braås, 12 Hornaryd, 13 Norrhult, 14 Elmshult, 15 Lenhovda, 16 Åsheda, 17 Åsheda 11 f. m., 17 Hagreda 5 e. m., 18 Prestboda, 19 Sommarsäte, 20 Ljungby, 21 Ingelstad, 22 Dörrarp, 23 Wittaryd, 24 Åby 11 f. m., 24 Hörda 4 e. m.

Kollekter upptagas tacksamt för Kongomissionen.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Erkännande.

Å Vilohemmet i Rättvik

insamlades i somras av fröken Maria Slättengren från Växjö för Kronobergs läns missionsförenings soldathemsbygge 40 kr., som vi mottagit, och varför vi härmed, ehuru sent, bedja att till givarna få säga ett hjärtligt tack.

Växjö den 12 dec. 1917.

Kronobergs läns missionsförening genom

C. F. Törnblom.

Svenska Missionsförbundets tidningar.

Missionsförbundet

36:te årgången 1918

Illustrerad tidning för Svenska Missionsförbundets yttre mission

utkommer den 1:sta och 15:de i varje månad och innehåller ledande artiklar i missionsämnen, brev från missionärer, meddelanden från Missionsförbundets Expedition, underättelser om andra missioner, biografier över mera bemärkta missionärer, missionsberättelser för barn m. m.

REDAKTÖR:

Martin Westling.

Priset är kr. 1: 80, då prenumerationen verkställs på posten, och kr. 1: 55, då den sker på expeditionen och minst 5 ex. rekvideras att sändas under en adress.

Den, som samlar prenumeranter och tager tidningarna genom posten, erhåller vid insändande av kvitton på minst 6 prenumeranter 25 öre i provision på varje ex. Då tidningarna rekvideras på expeditionen, lämnas vart 11:te ex. gratis.

Till utlandet kosta tidningarna 3 kr.

Pietisten

77:e årgången 1918

Illustrerad tidning för uppbyggelse och inre mission

utkommer den 8:de och 22:dra i varje månad och innehåller uppbyggelseartiklar, svar på brev, insändare i dagens religiösa och kyrkliga spörsmål, biografier, meddelanden från verksamhetsfältet, meddelanden från Missionsförbundets Expedition m. m.

Textutredningar för söndagsskolan tryckas i särskilda häften, som kvartalsvis medfölja tidningen.

REDAKTION:

J. P. Norberg. Theodor Anderson.

Ungdomsvännen

22:a årgången 1918

Illustrerad tidning för Svenska Missionsförbundets Ungdom (S. M. U.)

utkommer den 5:te och 20:de i varje månad och innehåller ledande uppsatser, biografier, skildringar ur livet, goda berättelser och poem, brev från ungdomens missionärer, meddelanden från ungdomskommittén m. m.

Priset är 2 kr., då prenumeration verkställs på posten. På expeditionen kostar tidningen kr. 1: 90, då minst 5 ex. tagas under en adress.

Den, som samlar prenumeranter och tager tidningen genom posten, erhåller vid insändandet av kvitton på minst 6 ex. 25 öre i provision på varje ex. Vid rekvisition av 10 ex. och däröver på expeditionen lämnas vart 6:te ex. gratis.

Till utlandet kostar tidningen 3 kr.

REDAKTION:

Bruno Nyström. Theodor Anderson.

Barnavännen

35:te årgången 1918

Illustrerad tidning för barn i hem och skola

utkommer under 1918 till varje söndag med åttasidigt nummer.

Tidningen innehåller ledande uppsatser över något Guds ord, längre och kortare berättelser, skildringar ur naturen och livet, berättelser från missionsfälten i Kina, Kongo, Ost-Turkestan, Ryssland och andra orter, där Missionsförbundet upptagit verksamhet.

Tidningens pris å postanstalt är kr. 1: 45. På expeditionen kostar tidningen 1 kr. för exemplar, då minst 10 ex. tagas på en hand. De sändas då under korsband kostnadsfritt till rekvisenten.

Som gratisbilaga följer söndagsskolans textbok för 1918. Dessutom utgives ett sextonsidigt vånummer för söndagsskolornas sommarfester i färgtryck och likaså ett sextonsidigt julnummer i färgtryck, som i viss mån kan ersätta en mindre jultidning.

REDAKTION:

Anna o. J. B. Gauffin.

Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm C.